Trenul de Ovidiu Bufnilă

Gregor Gregorian ne-a pus pe jeratic. A chemat poliţia. A trimis după pompieri şi a dat un telefon şi forţelor speciale.

Ne-am bulucit cu toţii la gara să vedem care-i chestiunea cu misteriosul tren.

Nu era personal.

Nu era accelerat.

Nu era rapid.

Nu era marfar.

Era totuşi un tren.

Arghire, şeful de gara, a izbucnit în hohote de plâns. S-a jurat că nu are nici în clin nici în mâneca. Ne-a băgat sub nas nişte documente. A cotrobăit după nişte registre.

De unde vine şi unde se duce, a vrut să ştie şeful poliţiei, unul crăcănat şi adus de spate.

Avea şi el şefii lui, trebuia să raporteze. Arghire s-a înverzit. Ne-a zis că l-a chemat de urgenţă pe domnul prefect şi că l-a înştiinţat chiar şi pe ministrul cailor noastre ferate.

Gregor Gregorian ţinea morţiş ca în tren ar fi fost o bombă atomică şi că suntem cu toţii într-un foarte mare pericol. Bineînţeles că ne-am speriat foarte tare şi i-am luat la rost pe toţi oficialii aflaţi de faţă şi că nici nu ne-a trecut prin cap să stăm aşa, gură-cască şi braţele în sân.

Am pus mâna pe târnăcoape şi-am încercat să deschidem trenul. Forţele speciale au adus nişte aparate de-ale lor sofisticate dar nu le-au fost de niciun folos.

Nişte jurnalişti au transmis ştirea în toată lumea aşa că însuşi preşedintele a ţinut să facă o scurtă declaraţie. El şi-a exprimat convingerea că întreaga tevatura va fi rezolvată pe cale diplomatică.

Asta ne-a pus în mare încurcătură pentru că niciunul dintre noi nu ştia să negocieze cu o ditamai fierătanie. Cotidienele centrale au făcut mare tapaj pe seama gafei preşedintelui iar un detaşament de paraşutişti a ocupat poziţie în imediata apropiere a trenului îndepărtându-ne pentru moment.

Ruşii, francezii, americanii şi japonezii s-au grăbit să spună lumii întregi ca din arsenalul lor nu lipsea nicio bombă atomică şi că totul părea să nu fie altceva decât un scenariu pus la punct de forţele potrivnice democraţiei.

Zvonurile s-au ţinut lanţ. Ba că trenul ar fi venit din spaţiul cosmic. Ba că era un experiment pus la cale de către guvern. Ba că ar fi fost materializarea unui vis.

Mama Mare a mărturisit unui jurnalist ca în 1908 ea ar fi văzut trenul trecând dinspre Paris spre Moscova dar că nu era chiar atât de sigură.

Gregor Gregorian a găsit însă explicaţia într-o revistă din 1924 publicată la Londra.

Trenul nu era tren ci pur şi simplu umbra unui tren care umplea o porţiune din spaţiul gării noastre. Un reprezentant al Academiei a contestat comunicarea lui Gregorian acuzându-l de şarlatanie.

Noi am făcut nişte măsurători şi putem să jurăm că aşa şi e.

Nu ne ascultă însă nimeni. Uneori, dimineaţa felcerii ne aruncară printre gratii câteva jurnale iar în jurul prânzului ne îndoapă cu câte un pumn de pastile.